

KRISTAUS KARALIAUS

LAIVAS

No. 6. Mt. XIX.

Vasario-Feb. 11, 1939

Printed and
published
by the
Lithuanian
Catholic Church

SEKMADIENIS, KURIS VADINAS SEXAGESIMA

LEKCIJA

Tesal 1, 2—10

EVANGELIJA

Mat. 13, 31—35.

BROLIAI: Malonė jums ir ramybė nuo Dievo mūsų Tėvo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus. Mes turime visuomet dėkoti Dievui už jus, broliai, taip kaip verta; nes jūsų tikėjimas labai didėja ir visų jūsų meilės vieny kitiems daugėja. Todėl ir mes patys giriamės jums Dievo bažnyčiomis dėl jūsų kantrybės ir tikėjimo visuose jūsų persekiojimuose ir sielvartuose, kuriuos kenčiate. Tai yra įrodymas teisingo Dievo teismo: nes turite būti rasti verti Dievo karalystės, dėl kurios ir kenčiate. Juk ir teisinga pas Dievą atsilyginti varginimu tiems, kurie jus vargina, o jums, varginamiesiems, atilsiu draug su mumis. Tai įvyks, kuomet Viešpats Jėzus apsireikš iš dangaus su savo jėgos angelais ugnies liepsnoje. Jis atkeršys tiems, kurie nepažįsta Dievo ir neklauso mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus evangelijos. Jie kentės kančias amžinoje prapultyje, atstumti nuo Viešpaties veido ir nuo jo galybės garbės, kuomet jis ateis, kad būtų tą

ANUO metus jis pasakė jiems kitą prilyginimą, tardamas: Dangaus karalystė panaši į garstyčių grūdą, kurį žmogus ėmė ir pasėjo savo dirvoje. Jis, tiesa, mažiausias tarp visų sėklų, bet užaugęs, didesnis už visas daržoves, ir iš jo darosi medis, taip kad dangaus paukščiai atskrenda ir gyvena ant jo šakų. Jis pasakė jiems kitą prilyginimą: Dangaus karalystė panaši į raugą, kurį moteriškė ėmė ir įmaišė į tris saikelius miltų, kolei visa įrūgo.

Visa tai Jėzus kalbėjo minioms prilyginimais, ir be prilyginimų jis jiems nekalbėjo, kad įvyktų, kas pranašo pasakyta šiais žodžiais: Aš praversiu savo burną prilyginimais, išpasakosiu nuo pat pasaulio įkūrimo paslėptus dalykus.

dieną pagarbintas savo šventuosiuose ir apsireikštų stebėtinas visuose, kurie bus įtikėję. Juk mūsų jums duotasis liudijimas rado tikėjimo.

Parašė Kun. Al. Bublys, M. I. C.

Kelias Tikrojon Laimėn

(Galas)

Šis raitelis tai nepadorųjų darbų piktoji dvasia, kuri apsireiškia ne savo iškraipytu mokslu, bet savo gyvenimo dorovišku ištvirkimu. Lyg kad iš proto išėjusis raitelis ant sukandusio žąslus arklio be pavadžtų beprotiško šuolio joja, neatsižvelgdamas nei gairių, nei tvorų, sutrempia po arklio kojų gėles ir daržoves, laužo vaismedžius, griau na šventovių altorius! Gairės tai patarimai; tvoros tai įsakymai; gėlės tai jaunimas; daržovės tai moterystė; šventovės tai tikėjimas ir meilė, prakilnūs siekiai ir darbai!

Kiek tai jaunuolių, kupinų gabumais ir prakilniais šūkais, išeina iš tėviškės į sve-

timas pastoges, ar į kareivių stovyklas, o, žiūrėk, netrukus, nustoja susivaldymo, paleidžia vadžias savo piktiems polinkiams, pamina po kojų tikėjimo apsaugos gaires ir duodasi sukami gyvenimo ištvirkimo viesulo! Kiek tai motutės globoje dorų mergelių, išėjusių iš po motinėlės sparno, patenka į vanagų nagus ir savo garbės vainiką pamina po kojų ir valkioja po žemiškas šlykštynes! Kiek tai studentų, tėvų saugotų, lyg akies lėlėlė, virsta griuvėsiais, lyg stabmeldžių išgriautieji šventovės altoriai! Kodėl? Mat, jie visi troško "pagyventi" ir išragauti pasaulio kūniškųjų pasismagimų ir... rado mirtį! Jaunujų jėgų mirtį; savo prakilniųjų svajonių mirtį; savo tėvelių, savo tė-

vynės vilties mirtį; savo darbuotės ir gyvenimo džiaugsmo mirtį, kadangi su jais kartu jojo ir dorovingumo mirtis ant palšo arklio! „...ir paskui sekė pragaras“ — sąžinės kančių ir sielos skurdo pragaras, ir pagaliau, nustotos laimės pragaras, kuriam duota valdžia apvaldyti pasaulį ir padaryti iš jo kapines!

Šis ištvirkimo raitelis pamina po kojų ne vien gėles, bet ir daržoves ir išlaužo vaismedžius, t. y. moterystės tvarką ir šventumą! Moterystės, kurios siekis ir tikslas yra tai išplatinti žmoniją, palaidumas jau grėsia savizudystė 20-jo šimtmečio žmonijai ir tautų jėgai tiesiog širdin smeigia savo durtuvą! Nuodėmė, kurią čia miniu, tai dabartinųjų laikų būdingoji nuodėmė — tai susilaikymas moterystėje nuo vaikų, ar net naikinimas jau prasidėjusios, tačiau, dar nepasirodžiusios kūdikio gyvybės! Ši nuodėmė pasibaisėtinu greitumu žygiuoja per pasaulį ir grėsia žmonijai pražūtimi!

Ir kas gali šią būdingą šių šimtmečių ligą panaikinti?! Štai R. K. Bažnyčia garsiai iškelia savo balsą, ne vien tik išpėdama žmoniją, bet ir siūlydama priemonių šiai ligai išgydyti.

Viena svarbiausiųjų šiam priemonių yra tai Eucharistinis sąjudys! Naujieji laikai savo kaskart didyn einančiu troškuliui iščiulpti visus gyvenimo pasismagininimų saikus, žmonijai ištiesia Babilono taure, pilną svaigančių ir nuodijančių širdį smagybių; o iš antros pusės, Bažnyčia savo Eucharistiniu sąjudžiu patiekia žmonijai išganymo taure, kupiną Avinėlio Krauju! Ji raginte ragina visus, o ypač jaunimą, artintis prie Dievo Stalo ir sotintis Štпруolių Duona, gaivintis Gyvojo Šaltinio gerala, kurs padaro didvyrius!“ „Eikite į mane visi, kurie vargstate ir ap sunkinti esate, o aš jus atgaivinsiu!“ Taip Bažnyčia Jėzaus žodžiais ragina vargstančius dvasiškai ir kūniškai sustiprėti prie Jėzaus Širdies!

Naujieji laikai su savo trečiuoju raiteliu virsta lavonų lauku su sutryptais daržais ir sugriautomis šventovėmis; priešingai šiam, Bažnyčia kviečia visus į dorovinio atgimimo Betliejų, ant kurio ramiai sau šviečia tyki, raminanti ir atgaivinanti Betliejaus Žvaigždė!

4. Bažnyčios uždavinys iš atžvilgio į socialų visuomenės gyvenimą.

Naujieji laikai pradėjo labai susirūpinti socialiu gyvenimu, sutvarkymu ir išvystymu jo. Šiuo atžvilgiu jie yra nuveikę daug, ir šiuo nepaprastai didžiuojasi, priskirdami vien sau visų naujovumų garbę; tačiau, pamiršta, ar nenori prisiminti, jog socialios tvarkos pagrindas ir mintis gavo pradžia kaip tik iš R. K. Bažnyčios išdo.

a) Ne visa yra nauja, kuom dabarties laikai taip giriasi šiuo atžvilgiu.

Dabarties žmonija socialios santvarkos gyvenimo atžvilgiu naudojami tuomi, ką ji buvo paveldėjusi iš praeities. Dažnai giesmės turinys palieka tas pats, o tik gaidos naujos. Dabarties mokslas ir pažanga, kuri be abejo yra labai aukštai pakilusi, darbuojasi su praeities dvasinės atsargos kapitalu. Naujųjų laikų tikybinės draugovės, kurios šv. Rašte randa vienintėlį tikėjimo šaltinį, yra savo mintis perėmusi iš senosios Bažnyčios tradicijos.

Irgi socialios mintis — atjautimas artimo vargų ir skausmų, prakilnus atsižadėjimas savęs tarnyboje artimajai, ar tolimajai aplinkumai, visas platus socialių siekių programos šiandien gali švesti tik savo Velykas, t. y. dieną prisikėlimo į naują, prakilnų gyvenimą, tačiau, ne Kalėdas, kaippo dieną, kurioje jos būtų buvusios gimusios pirmą kartą ir pasirodžiusios pasaulyje!

Tiesa, socialės darbuotės būdas, jammimo aprūpinimo lytys, labdarybių įstaigos yra tai naujųjų laikų nuopelnas; tačiau, visa tai yra įdiegta senosios Bažnyčios tykiojo Išganytojo dvasios, kuri, kaip kad judinančioji išvidinė jėga, pastūmėjo darban socialią pagalbą ir jos veikėjus padarė žmonijos bičiulius, atsižadančius savęs tikslui tarnauti žmonijai ir jai savo gyvybę atiduoti, sekdami Jėzumi Kristumi. „...bet kas tik tarp jų nori būti didesnis, tebūnie jųsų tarnas, ir kas tarp jųsų nori būti pirmas, bus jųsų vergas; taip pat, kaip žmogaus Sūnus atėjo, ne kad jam tarnautų, bet pats tarnauti ir atiduoti savo gyvybės daugeliui atvaduoti“ (Mat. 20, 26-27).

Didingas įsakymas, Išganytojo krauju užantspauduotas: „Mylėk Viešpatį už visa, o

artimą, kaip kad pats save" virto tautų kultūros turtais tik per Jėzaus duotąją Bažnyčiai pasiuntinybę. Be Bažnyčios negalima išaiškinti minčių branduolio iš atžvilgio į socialią labdarybę.

Daugelis į socialių pareigų atlikimą žiūri, kaip kad į naujųjų laikų įsakymą; tačiau, ne visi, kurie šiton dirvon smeigia savo arklą, žino apie tai, kad jie stovi ant senosios Bažnyčios pado!

b) Socialius priešingumus mes turime suderinti Bažnyčios dvasioje.

Priešingumai tarp turtuolių ir neturtėlių, tarp turtuolio lėbauninko ir vargšo Lozoriosa, tarp tų, kurie ir kasdieną turi atostogų, ir tų, kurie ir sekmadieniais priversti stovėti prie dirbtuvių staklių — šitie visi priešingumai jau yra iškasę kaskart platyn einančią prarają tarp tos pačios tautų šeimos narių! Luotmų neapykantos ugnis eina kaskart karštyti ir suėdirškina žmonių širdyse meilės artimui jausmus!

Socialūs naujųjų laikų įstatymai darbininkų, našlaičių, senelių nauda ir priverstinas auklėjimo įstatymas, visuomeniškos ir privačios labdarybės įstaigos garsiai liūdičia apie naujųjų laikų gerus norus.

Tačiau, visa tai imta iš Bažnytinės tiesos, jog "Tikėjimas be gerų darbų yra negyvas", jog be gerų darbų žmogus negali būti išganytas!" Bažnyčios tai, o ne kieno kito, yra pažymėti tie 14 gerųjų darbų, kurių septyni paliečia kūno reikalus, o kiti septyni sielos reikalus!

c) Socialūs darbai reikia atlikti pagal Bažnyčios tikėjimą ir dvasią.

Kad ir naujieji laikai ir atsižymi savo milžiniškomis labdarybės įstaigomis ir jų aptarnautojų skaičiumi, tačiau, išžiūrėdami į šį darbą mes galime nesunkiai pastebėti, jog jis paprastai atliekama tik paviršutiniškai, lyg kad samdinio darbas, jog maža širdies įdedama į jį!

Tai jau pradedama kaskart labiau pripažinti ir už Bažnyčios sienų ir pradedama reikalauti didesnio pasiaukojimo, didesnio sąžiniškumo. Reikalaujama, kad kas nori atlikti labdario darbą, tas turi mokėti įeiti į svetimą širdį, ne su įstatais rankose, bet su tikrąja meile ir gailestingumu. Kurs trokš ta suselpti alkanus, be pastogės gyvenančius apleistuosius, vargšus, globoti be jokios

globos neturinčius vaikus, apsaugoti niekieno neglobojamas mergaites nuo paleistuvybės spąstų, tas turi dirbuotis, vadovaujamas tikybinių meilės jausmų! "Nes Kristaus meilė verčia mus!" (2 Kor. 5, 14).

Ši Kristaus meilė sako mums: "atsimink, jog ir didžiausias ištvirkėlis ir neturtėlis turi nemarią sielą, už kurią pralietas mano Kraujas!" Ši meilė sako labdariui: "Išganytojas siunčia tave į pavargėlius, ir apsunktuosius su sočiu duonos kąsniu rankoje, su geru patarimu tavo lūpose, su meilės spinduliais tavo širdyje! Tau neleista elgtis, lyg kad samdiny, bet kaip kad tos pačios šeimos narys!"

Kiekvienam labdariui Kristus sako: "Būdamas labdarys, tu turi su nuolankumu mąstyti apie tai, jog tu ir pats esi reikalingas pagalbos, ar būsi reikalingas netrukus; kas, pats stovėdamas ant kojų, pakelia ant žemės gulintį, tas teprižiūrie, kad jis vėl negriūtų žemėn!"

Šitoksai nuolankumas apdraudžia socialų veikimą nuo to, kad labdarybės darbas būtų daromas tik išoriniai ir dėl pagyrų, kas kaip tik dažniausia ir atsitinka! Kiek tai girdime apie suktybes labdarybės įstaigose! Kiek tai ligonių kirmija be priežiūros vargšų ligoninėse! Valandomis negali jie prisišaukti, kad kas paduotų stiklą vandens atsigerti!

Štai Bažnyčia ir pakelia savo balsą, primindama, jog, socialėje dirvoje besidarbuojant, reikia atsistoti ant tikrojo, giliausio tikėjimo ir meilės pagrindo, pagal matytį Jėzaus Kristaus, kurs ypatingu būdu yra pavėdęs varguolius ne kitam kam, kaip tik Bažnyčiai.

Iš viso, kas aukščiau buvo kalbėta apie R. K. Bažnyčios uždavinį iš atžvilgio į valstybinį ir visuomeninį gyvenimą, galima jau aiškiai suprasti, jog Bažnyčia ne tik turi teisės tarti savo žodį visuomenei ir valstybėms, bet ir turi tiesiogines priedermes ir pareigas, jai paties Jėzaus Kristaus uždėtos!

Tai ne begėdiškas kišimasis ne į savo reikalus, bet sąžiningas atlikimas savo pareigų! O jei valstybė, ar visuomenė, ar kokia draugija murma prieš tai, tai jau tikras ženklas, jog joje esama kažkas negero, nepriderančio, ko dėliai ir apimta baimės, kad tas "kažkas" neišeitų viešumon!

Will. Doyle S. J.

Ar Man Nestoti Į Vienuolyną?

(Tėsinys)

Norėdamas pabėgti nuo jos nelemtų padarinių, ieškojo prieglaudos viename vienuolyne, ir taip nustebo laimingu vienuolių gyvenimu, kad pats pasiaukėjo Dievo tarnybai. Vėliau jis įsteigė kameldulų vienuoliją ir tapo šventuoju. Kitiems staigi, netikėta brangaus bičiulio mirtis ar kita kokia nelaimė atvėrė akis, kad pamatytų šio gyvenimo praeinamumą bei trumpumą. Tokiomis valandomis žmogus supranta, kad vienintėlis svarbus ir reikalingas dalykas šiame gyvenime yra — laimėti amžinąjį gyvenimą.

Iš viso to prieiname išvadą, kurią mokyta teologas jėzuitas Lesijus išreiškė šitokiais žodžiais: “Jei kas ryžtasi stoti į vienuolyną, su tvirta valia klausyti jo įstatų

ir vyresniųjų įsakymų, tai šitoks pasiryžimas, šitoks pašaukimas, be abejo, eina iš Dievo, nors ir kažin kokios būtų buvusios aplinkybės, vedusios prie įstojimo”. Ir šv. Pranciškus Salezietis sako: “Ne taip svarbu yra, kaip mes pradedame, bet kad būtume pasiryžę ištesėti ir gerai pabaigti”.

III. Apsisprendimas

1. AR GALIMA PATARTI KITAM STOTI Į VIENUOLYNĄ?

Šitas straipsnis svarbus pasiskaityti ne tik jaunuoliams, bet ypač ir tėvams.

Keistas yra dalykas, kad daugelis pamaldžių ir mokytų žmonių nesidrovi norintiems stoti į vienuolyną atimti visą drąsą. Bet tokiems padėti, juos padrašinti — gink Die-

ve! Pašaukimas, esą, vien tik Šv. Dvasios dalykas, čia negalima esą žmogui įsikišti. Tačiau neretai pasitaiko, kad griaunamas jaunuolio ar mergaitės pašaukimas: mėgiama gyvai nupiešti tikrą vienuoliško gyvenimo naštą ir dar iš savęs pridėti įsivaizduotas sunkenybes ir nepatogumus, paslaptingu būdu pasakojama apie nepasitenkinimą, kurio esą galima rasti vienuolynuose. Pašaukimo klausimą reikią gerai ir ilgai apgalvoti. Tokiais ir panašiais būdais gesinama dvasios pakilimo kibirkštis, deganti jauno žmogaus sieloje.

Pašaukimas eina iš dangaus, tai tiesa. Bet taip pat tiesa, kad Dievo sumanymai Jo kūrinių gali būti trukdomi arba ugdomi, ir kad Jis savo planus paprastai vykdo žmonėms tarpininkaujant. Vaiko būdo išlavinimas iš didelės dalies yra sudėtas į tėvų bei mokytojų rankas, jie gali pakreipti berniuko žingsnius ir į šventovę. Kiek laimingų vienuolių kasdien dėkoja savo Kūrėjui už gerą motiną, kuri į jų širdis įdėjo pirmuosius pašaukimo diegus. Kardinolo Vaughano motina per 20 metų kasdien po ištisą vakaro valandą pašvęsdavo maldai, kad visi vaikai taptų vienuoliais. O tos maldos vaisiai? Visos penkios jos dukterys tapo vienuolėmis, o iš aštuonių sūnų šeši tapo kunigais. Tėvai ir motinos nuolat savo vaikams stato prieš akis įvairių įvairiausių pašaukimus bei luomus, kad jiems padėtų renkantį pašaukimą. Argi kilniausias pašaukimas į Karalių Karaliaus tarnybą, kova už nemirštančias sielas ir už Kristaus karalystės išsiplėtimą nėra vertas svarstyti!

Šventieji suprato, kad Dievas savo darbuose skaitosi su jų pagalba, ir dėl to ugdavo ir stiprindavo pašaukimus. Šv. Bernardas taip iškalbingai išdėstė vienuoliško gyvenimo palaimą, kad visi jo broliai ir dar aukštos giminės kitų jaunuolių sekė pasikui jį Citeaux'o vienatvę.

Dar nuostabiau yra, kad ir Apaštalai, kitiems tarpininkaujant, buvo atvesti prie mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus. Andriejus ir Jonas nuėjo pas dieviškąjį Išganytoją, paraginti Joną Krikštytojo žodžio: "Štai, Dievo Avinėlis!" Andriejus sutiko visų pirma savo brolių Simoną ir jį nusivedė pas Jėzų. Kitą dieną Kristus buvo beeinąs į Galilieją.

Jis sutiko Pilypą ir jam tarė: "Sek manim!" Pilypas pamatė Natanaelį ir jam pasakė: "Mes radome tą, apie kurį rašo pranašai". Į Natanaelio abejojimą: "Argi iš Nazaretą gali būti kas gera?" Pilypas drąsiai atsakė: "Eik ir pasižiūrėk!"

Tokiu būdu Apaštalai pažino laukiamąjį Mesiją: vienas kitą nusivedė pas Jį, žinoma, jo malonės įtakoje, be kurios visos žmogaus pastangos nepajėgia sukurti tikro pašaukimo; nes "niekas negali ateiti pas mane, jei jam nebus mano Tėvo duota". "Gerai įsidėmėk", sako šv. Tomas Akviniėtis: "ar tai velnio šnibzdėjimas, ar žmogaus patarimas keltų mumyse linkimą į vienuolių luomą ir tuo būdu stumtų mus sekti Kristaus pėdomis, vistiek toks įsteigimas ar patarimas lieka dar be galios ir be vaisių, kol pats Dievas nepatrauks mūsų prie savęs".

KADA MAN EITI?

Nelabasis, kiek tik begalėdamas, stengiasi visokiais būdais sutrukdyti gera. Jei jam nesiseka visiškai atitraukti žmogų nuo savo pasiryžimo pasiaukoti Dievui, tai visomis išgalėmis kruta, kad bent kiek galima ilgiau atidėtų įstojimo dieną.

"Ak, Viešpatie," šaukia šv. Augustinas savo Išpažinimuose, aš vis sakydavau: tuoj ateisiu, tik palūkėk vieną akimirką! Bet šitas "tuoj" niekada neatėjo, ir šita "akimirka" niekada nepasibaigė. Vis ryždavaus rytoj Tau pasiaukoti, tik niekada ne "tuojau".

Kaip pragaištinga gali būti laukti bei atidėlioti, Dievui šaukiant, tai rodo aiškiausiai tie, kuriems amžius ar kitos aplinkybės pasikui nebeleido įvykdyti pirmojo pasiryžimo, kurį tiek ilgai atidėliojo.

Jei pašaukimas abejotinas, tai apgalvojimas būtinas. Ir, iš viso, skubotumas ir neganėtinas dalyko apsvaistymas būtų nedovanotinas. Bet Dievui pašvęsto gyvenimo palaima yra tokia didelė, kad būtų daug didesnė nelaimė savo perdėtu atsargumu netekti pašaukimo, negu kartais per klaidą savo paties mintį laikyti Dievo šaukimu.

(Daugiau bus)

KRISTAUS DARBININKO ŠVENTĖ

TURIME Kristaus Karaliaus šventę, o gal jau netrukus susilauksime ir Kristaus Darbininko šventės. Tokios šventės paskyrimo klausimas jau keliamas.

Prancūzijoje yra keletas kunigų, kurie yra pasišventę darbininkų reikalams. Tokių tarpe yra kun. Corvac, kurs turi parapiją Parvžiuje, pačiame darbininkų centre. Kitas yra kanauninkas Cardijn, kurs įkūrė taip vadinamą žosistų organizaciją. O Šveicarijoje Genevos mieste veikė kun. Schuh, kurs įkūrė Kristaus Darbininko Sąjungą. Jau amžinosios atminties popiežius Benediktas XV buvo susiinteresavęs tuo, ką veikė kun. Schuh. Minėtas Šventasis Tėvas ragino kun. Schuh skelbti Kristaus Darbininko idėją taip, kad ji visur būt žinoma. Dabartinis Šventasis Tėvas patarė kun. Schuh gauti katalikiškosios hierarkijos parašus po prašymu įkurti šventę Kristaus Darbininko garbei. Birželio 15, 1927 m., kun. Schuh įteikė Šv. Tėvui dokumentą, prašantį paskelbti Kristaus Darbininko šventę. Dokumentas turėjo 33 kardinolų ir 560 vyskupų parašus. Po to šventasis Tėvas 1928 m. Apaštališku Laišku kunigo Schuh ofisą perkėlė į Romą, į Dominikonų generolo rūmus, kur ofisas tebėra ir šiandien. Darbas eina tykliai ir palengva. Bet jau yra viltis, kad jau netoli tas laikas, kada bus įkurta šventė atminimui to fakto, kad Kristus priklausė prie darbininkiškos klasės.

Tokios šventės reikalaš matosi iš to, kad viso pasaulio darbininkijoje apsireiškė masinė apostazija, masinis darbininkų atsimitimas nuo Bažnyčios ir kartu griežtas atsimetėlių nusistatymas prieš Kristaus įkurtą Bažnyčią.

Prancūzijoje jau įsikūrė Kristaus Darbininko ordenas. Yra tai pasauliečių ordenas. Jo nariai pasilieka pasaulyje, pasilieka prie savo užsiėmimų ir amatų, tik jie pasiryžta tvirtai laikytis Kristaus mokslo pagrindų. Jie yra pasiryžę savo gyvenime griežtai vykinti krikščioniškus, katalikiškus principus. To ordeno nariai ima Kristaus Kryžių ant savo pečių ten, kur jie darbuojasi. Nariai sau stiprybės semia iš to fakto, kad Kristus didesnę savo žemiško gyvenimo dalį,

gyveno kaip rankų darbo darbininkas.

Ordenas laikosi privatiškumo. Nerengia jokių triukšmingų demonstracijų, nerengia reikšmingų susirinkimų, neskelbia aštrių protestų ir negarsina plačiai savo darbuotės. Nariai tikisi, kad savo pavyzdingu gyvenimu jie bus it mielės darbininkų eilėse.

Kadangi dabar darbininkų reikalai tapo pirmieiliais, kadangi darbininkai vis žymesnę rolę ima lošti šių laikų gyvenime, tai ir labai pritinka atsiminti apie Kristų, kaipo apie darbininką. Tegu žmonija prie darbininkų klausimo išrišimo eina Kristaus mokslo šviesoje, tegu Kristaus Darbininko gyvenimas būna pasaulio darbininkams pavyzdžiu.

Tai va, kodėl pritinka turėti Kristaus Darbininko šventę.

Kristaus Darbininko šventės reikalu judėjimas Amerikoj

Jungtinėse Amerikos Valstybėse katalikai neatsilikę nuo judėjimo už įsteigimą Kristaus Darbininko šventės. Šiomis dienomis išėjo viešumon, kad Brooklyno, N. Y., katalikai, turėdami savo vyskupo pritarimą, jau renka parašus po prašymu Šv. Tėvui Kristaus Darbininko šventės įkūrimo reikalui. Norima, kad ta šventė čia Amerikoj sutaptų su Darbo Dienos švente. Štai tas prašymas:

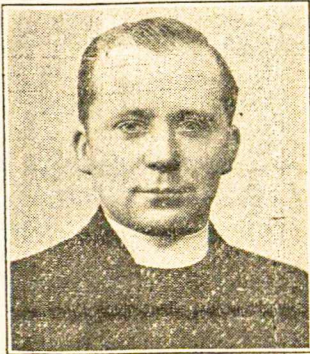
“Mindful of the great love of the Sacred Heart for the poor, the needy, for workers, aware of the personal interest of Your Holiness in their welfare, realizing the efforts of evil men to win the working class away from God and confident in the earnest desires of Catholic workers to continue loyal and militant defenders of the Faith and of the Church, we, the undersigned beg a blessing upon their efforts. To inspire them with new zeal and that they may share more intimately in the spirit of charity manifested, by the Divine Master in their regard we humbly ask and petition that a Feast to Christ the Worker, to be celebrated in America on Labor Day, be established”.

(Be abejojimo, prie šio sąjudžio prisidės ir lietuviai katalikai.)

MISIJONIERIUS IŠLYDINT

MARIJONŲ PROVINCIJOLAS

PASIRYŽĖLIS

Kun. Kazimieras Vengras, M.I.C., veiklus Amerikos lietuvis, pirm dvių metų baigęs Vytauto Universitetą, Lietuvoje, pasiryžęs savo jaunas jėgas paaugoti Pietų Amerikos lietuviams.

Štai jau čia pat ta diena, kurioje atsisveikinsime su mūsų misijonieriais.

Sekmadienį, vasario 5 d. Chicagoje Šv. Jurgio parapijos salėje turėjome vakarienę, kurioje išgirdome iš brangių misijonierių jų "Sudiev!"

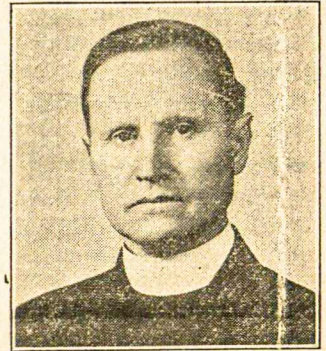
Į tolimus kraštus išvyksta du mums gerai žinomi tėvai marijonai — kun. Antanas Andriušis ir kun. Kazimieras Vengras, lydimi didž. gerb. savo provincijolo kun. Jono J. Jakaičio. Jie keliauja į tolimą Pietų Ameriką, į Argentiną, skelbti Dievo Žodį tenyknščių lietuvių tarpe.

Kun. Jonas J. Jakaitis, M.I.C., kuris vas. 11 d., 1939 sykiu su kitais dviem marijonų kunigais, misijonieriais, laivu 'Brazil' išplaukia į Buenos Aires, Argentinoje, misijų užmezgimo tikslu Pietų Amerikos lietuviams.

Vienu svarbiausių Tėvų Marijonų uždaviniu yra tai misijų laikymas. Šios rūšies misijos yra naminės misijos. Taip jos vadinamos atskirymui nuo misijų, vedamų pagoniškuose kraštuose. Naminės misijos rengiamos jau tikintiems, praktikuojantiems, krikščionims katalikams. Jos rengiamos tam, kad pagyventi katalikų gyvenimą, kad patraukti prie uolesnio tikėjimo praktikavimo atšalėlius ir nuo Bažnyčios nutolusius. Šis

SAVANORIS

Kun. Ant. Andriušis, M.I.C., gavęs savo viršininkų pritarimą, vasario 11 d., 1939 m. išplaukia į Argentiną dirbti Pietų Amerikos lietuviams.

darbas yra taip svarbus ir reikalingas, kaip ir tikybos platinimas pagonių tarpe.

Ši svarbų ir reikalingą darbą Tėvai Marijonai uoliai ir rūpestingai varė Amerikos lietuvių tarpe jau per šimtmečio ketvirtį. Dabar matome Tėvai Marijonai šį darbą praplečia, užima naujas pozicijas, kurs naujas tvirtoves ir mobilizuos naujas kariuomenes užkariavimui naujų kraštų Dievo Karalystei.

Iki šiol Pietų Amerikos lietuviai katalikai buvo it avys be ganytojo. Todėl visokie plauko vilkai jais naudojami ir juos išnaudojo. Katalikai ten buvo aukomis laisvama-

nių, komunistų ir kitokių tikybos ir tautos priešų.

Dabar mūsų tautiečiai Pietų Amerikoje turės pastovius savo pareigoms atsidavusius dvasios vadus. Dabar mūsų tautiečių klaidžiojimai ten pasibaigs. Prasidės jiems ten nauja gadynė.

Visu tuo, kas rišasi su iškeliavimu mūsų misijonierių, galime tik džiaugtis. Galime džiaugtis dėl to, kad Tėvų Marijonų Kongregacija mialai skiria iš savo tarpo porą misijonierių. Galima džiaugtis dėl to, kad visuomenė maloniai ir palankiai sutiko tą žinią apie keliavimą misijonierių į tolimą kraštą. Galime džiaugtis dėl to, kad Chicagos hierarkija tą kelionę užgiria ir remia. Galime džiaugtis dėl to, kad mūsų misijonieriai

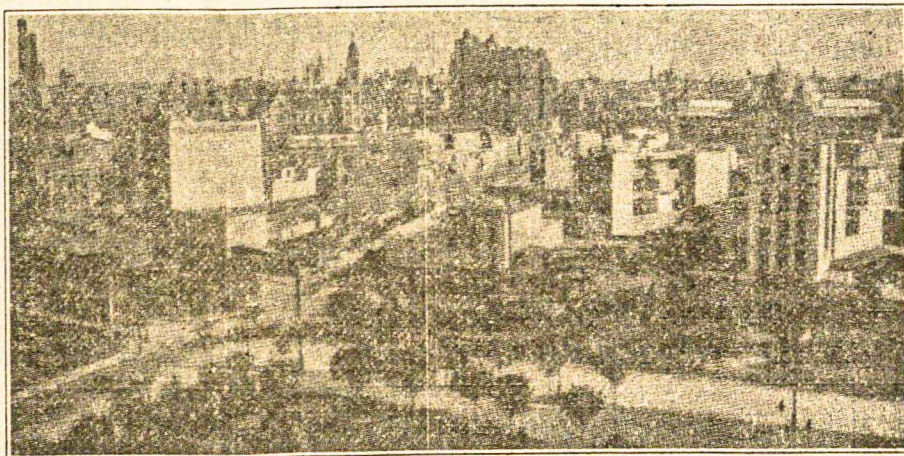
mielu noru aukojasi ir keliauja į sau nežinomą kraštą, kur jie bus pijonieriai savo šakoje.

Ne vienas lietuvis dvasininkas yra pasiaukojęs praeity ir darbavęsis pagoniškosiose šalyse. Ne vienas lietuvis ir dabar darbuojasi Indijoje, Kinijoje ir kitur tarp pagonų. Džiaugtis galime, kad atsiranda lietuvių tarpe tokių pasišventėlių. Jie tą daro, vykindami Išganytojo paraginimą: **Eikite tat ir mokykite visas tautas.** Bet kuomet dalis katalikiškos tautos išsikelia į tolimą kraštą ir ten pastoviai apsigyvena, tai lygiai svarbu juos neleisti tikybai pražūti, kaip ir atversti pagonus. Svarbu laimėti Dievo Karalystei naujas pozicijas,

bet lygiai svarbu neprarasti dalies jau turimų pozicijų. Svarbu mobilizuoti Dievo Karalystei naujų kareivių ir gauti jai naujų piliečių, bet nemažiau svarbu palaikyti disceplinoje senus kareivius ir apsaugoti nuo kareivių kelių jau turimus piliečius. Visų dvasininkų ir naminių misijonierių ir yra uždavinys atlaikyti naminių frontą, kuomet jų avangardas kaujasi prieš žemėse.

Prisirengimas ir išlydėjimas mūsų tautiečių misijonierių darbuotis tolimoje Pietų Amerikoje mūsų tautiečių tarpe taip švelniai ir gražiai ėjo, kad pilnai galime tikėtis Dievo palaimos šitame mūsų darbe.

P. G.

Buenos Aires miesto, Argentinoje, bendras vaizdas, kuriame Marijonai misijonieriai žada apsigyventi.

Paklausimams Atsakymai

Kodėl eiti išpažinties? Ar negalime savo nuodėmes išpažinti tiesiog Dievui?

Tiesiog Dievui — taip, tai būtų lengvas būdas, jei Dievas būtų tą reikala palikęs mūsų nuožiūrai. Bet taip neįvyko. Dievas nustatė aiškų būdą, kaip jis prie Jo privalo artintis. Išeina, kad tame reikale mums nėra pasirinkimo.

Daugelis turi klaidingą supratimą apie tai, kaip Dievas paprastai santykiauja su žmonėmis. Krikščionybė yra tarpininkavimo religija. Prie Dievo mes einame per Kristų ir mes einame prie Kristaus per tuos asmenis, kuriems Kristus suteikė savo galios ir paskyrė juos kalbėti Jo vardu. Kunigas Dievo vardu krikštija; kunigas čia yra tik Dievo pavaduotojas, Jo vietininkas. Pats Dievas, ne kunigas, suteikia krikšto malonę ir panaikina nuodėmę. Bet Dievas tą atlieka per kunigą. Dievas būtų galėjęs suteikti krikšto malonę ir nuodėmės atleidimą tiesiog jei tokia Jo valia būtų buvusi, bet Jis panorėjęs tą atlikti per žmogaus tarpininkystę. Tą pat galima pasakyti ir apie Eucharistiją. Bet tik kunigas konsekruoja Eucharistiją ir tik kunigas teatnašauja šv. Mišių auką. Kunigas, vienok, tą atlieka Dievo galia ir Dievo paskyrimu. Tas pat ir su išpažintim. Kunigas čia tik tarpininkas, Dievo pasiuntinys. Kunigas yra tarpininkas, suvedantis žmogų su Dievu. Nuodėmės yra išpažinamos Dievui, bet per kunigą; nuodėmių atleidimą suteikia Dievas, bet per kunigą. Kas tik patyrinės krikščionišką religiją, tas ras, kad šis tarpininkavimo principas yra pagrindinis faktas visuose Dievo santykiuose su žmogum.

Pasninkas man išrodo keistu daiktu. Kodėl gi mes negalgtume valgyti mėsos penktadieniais?

Nereikia maišyti dviejų dalykų. Pasninkauti reiškia valgyti iki soties tik vieną sykį dienoje. Dienos, kuriomis mėsa yra uždrausta, vadinasi susitūrėjimo dienomis. Visi penktadieniai yra susitūrėjimo dienos, pasninko

gi dienų nedaug tėra.

Nėra kitos krikščioniškos pratybos, kurią būtų taip lengva paremti Šventu Raštu, kaip pasninką ir susitūrėjimą. Dievas, uždraudamas Adomui ir Ievai valgyti vieno medžio vaisių, paskyrė jiems susitūrėjimą. Toliau žydams buvo draudžiama valgyti kai kurių gyvulių mėsą ir paskirtais laikotarpiais buvo uždrausta valgyti raugintą duoną. Mozė, per kurį Dievas suteikė Savo Įsakymus išrinktajai tautai, pasninkavo per 40 dienų. Elijas užlaikė tokį pat pasninką. Kad parodyti, kaip Viešpačiui patinka ilga atgaila, jis savo atsimainymo metu leido pasirodyti tik Mozei ir Elijui. Pats Kristus yra pasninkavo 40 dienų ir naktų. O Kristus yra mums pavyzdys visame. Nėra jokios abejonės, kad pirmieji krikščionys užlaikė pasninko ir susitūrėjimo dienas. Šv. Povilas rašo: "Tie, kurie kūniškai gyvena, negali įtikti Dievui" (Rom. 8, 8).

Šešioliktojo amžiaus reformatoriai kaltino Bažnyčią, neatskirdami gailestį nuo atgailos ir paskelbė būk atgailos darbai esą nereikalingi. Bet tai buvo didelė klaida, nes atgaila reiškia gailesčio širdingumą.

Žinoma, sultingas "steikas" yra lygiai gardus penktadienį, kaip ir kitose savaitės dienose. Bet susilaikyti nuo mėsos penktadienį atsimenant, kad mūsų Viešpats penktadienį mus atpirko savo kūnu ir krauju yra atgaila, kuri įrodo mūsų gailestį ir rodo mūsų meilę ir dėkingumą tam Viešpačiui, kurs už mus mirė.

Jei prisisapnuoja numirėlis, ar tai reiškia, kad jo siela reikalauja mūsų maldos?

Tik labai retuose ir nepaprastuose atsitikimuose sapnai yra buvę Dievo išpėjimu ir Jo valios apreiškimu. Todėl prisisapnavimas numirėlio nereiškia Dievo valios apreiškimą. Bet iš kitos pusės reikia atsiminti, kad niekas nemiršta tobulas. Todėl visiems mirusiems maldos yra reikalingos.

Jei katalikui tenka mirti be kunigo, ar jis bus išganytas?

Yra vienas dalykas, kurs nulemia mūsų likimą amžinybėj. Tas dalykas yra tai mūsų stovis mirimo valandoj. Jei jis miršta Dievo malonėje, tai jis tikrai bus išganytas, nors jis ir negaus progos priimti paskutinių sakramentų. Nėra abejonės, kad priėmimas paskutinių sakramentų ir kunigo buvimas prie miršančio yra jam neišpasakytos svarbos, bet nėra būtinas reikalas, nebent mirštantis turėtų mirtiną nuodėmę ir negalėtų sužadinti savyje tikro gailėsčio, (gailėsčio už nuodėmę dėl meilės Dievo).

Jei meldžiamės už mirusius, kurių sielos jau danguje, tai ar tokios maldos lieka ne-naudingomis?

Kadangi sielos danguje esančios jau nereikalingos maldų, tai tokios mūsų maldos atitenka kitoms skaisytykloje esančioms sieloms.

Ar Bažnyčia yra kada nors suteikusi divorsą?

Ne. Jei Bažnyčia būtų sutikusi suteikti vieną divorsą, tai Anglija šiandie turbūt būtų katalikiška. Anglija atitraukė nuo Romos karalius Henry VIII dėl to, kad jam popiežius nesuteikė divorso.

Ką daryti su tokia jaunuole, kuri skundžiasi sunkiu gyvenimu ir dažnai sakosi net nusizudysiant, jeigu jos niekas nesusėlps?

Yra tokių vargšų pasaulyje, gana daug, o krikščioniškos meilės tikinčiųjų tarpe be galo maža. Mūsų pareiga, kiek tik galima daugiau prisidėti prie krikščioniškojo gailėstingumo darbų. Bet sykiu turime atsimiti, jog šalia tikrų pavargėlių yra nemaža ir gudrių išnaudotojų. Ypač miestuose jų daug pasitaiko. Labai įtartinas yra ir tos jaunuolės grasinimas. Visų geriausia pagalba tokioms jaunoms klajūnėms — tai atsivesti jas prie klausyklos. Juo dažniau čia atsikraups, juo mažiau ji galvos apie visa tai, ką Dievas griežtai draudžia. Ir pinigine paramą geriausia tokioms sieloms suteikti, atsiklausus dvasios vado patarimo, arba net pačiam ku-

nigui tarpininkaujant. Mat, ir meilė turi būt protingai tvarkoma.

Ar nuodėmė klaustis čigonų, kad atspėtų ateitį.

Stabmeldžių tarpe tokie papročiai labai įsigalėję. Bet katalikai, kurie tiki į visa reiginčio Dievo Apvaizdą, žino, kad pasaulį tvarko ne kokios nežinomos ir tamsios jėgos, o tik mūsų Dangišskasis Tėvas, — todėl ir su savo reikalais kreipiasi ne į čigonus ir burtininkus, bet į patį Dievą arba į Jo šventuosius, nes mūsų ateitis ir dabartis tik nuo vieno Dievo pareina. Kas tikrai įtiki į kortų ar delnų spėliojimus, tas nusikalsta prieš pirmąjį Dievo įsakymą. Žinoma, jei kas tai daro tyčia ir netikėdamas tokioms "pranašystėms", tai sunkiai dar nenusidėtų. Bet ir toks elgesys yra vengtinas, nes jis veda į prietarus. Tas pat reikia pasakyti ir apie lengvą patikėjimą sapnams ir žiūrėjimą į sapnaknyges.

Kas yra tie Kunigų šeštadieniai?

Rytojaus dieną po pirmojo mėnesio penktadienio jau tūkstančiai Maldos Apaštalavimo narių ėmė eiti šv. Komunijų ir aukoti šv. Ražančius už visus kunigus ir klierikus. Tie šeštadieniai ir vadinami Kunigų Šeštadieniais. Iki šiol mūsų žmonės dažnai klausydavosi tik keiksmų ir įvairiausių šmeižtų prieš kunigus, ir vos tik maža dantis tesusiprasdavo už juos pasimelsti. O tuo tarpu kitose šalyse jau nuo senų laikų tūkstančiai vienuolių ir šiaip jau tikinčiųjų be paliovos meldžiasi už tuos didžiausius Dievo Karalystės kovotojus. Todėl ten ir kyla tiek daug šventų apaštalų ir tokių nuostabių kunigų, kaip kun. Jonaš Bosko, Arso Klebonas — šventasis Jonas - Marija Vianney, Vienos apaštalas — šv. Klemensas - Marija Hofbaueris ir kiti. Kada ir Lietuvoje tūkstančiai tikinčiųjų ims kas mėnuo artintis prie Dievo Stalo ir pradės kas mėnuo taip pat sutartinai melstis prie Apaštalų Karalienės už savo dvasios vadus, — tuomet jau ir mes netrukus turėsime susilaukti nepaprastų Dievo Žodžio atstovų visoje Jėzaus Širdies Žemėje!

Jėzus Kristus -- Žmonijos Pavyzdys

(*Tęsinyjs*)

C. Pažiūros

NE tame dalykas, kad būtume atradę tai, ko pirmiau nežinojome. Pasaulis laimingas tuomi, kad Jėzaus Kristaus pažinimas niekad nebuvo ir negali būti prarastas. Verčiau sakykime, kad priešams tas atradimas tikrai sudaro palyginamai naują pažiūrą, bet tik ne katalikams. Nuo šv. Povilo laikų buvo gerai suprasta, kad Jėzus Kristus, tikras Dievo Sūnus, tapęs Žmogumi, negalėjo būti kas kita, kaip tik Tobulas Žmogus. Kadangi jis atėjo žmonių naudai, atėjo juos atpirkti, būti jiems pavyzdys, negalėjo būti kas kita, kaip tik tobulas pavyzdys. Remdamiesi Kristaus Dievyste ir švento Rašto tiesomis, pirmieji Bažnyčios Tėvai tik vienoje šviesoje tegalėjo šventąjį Raštą skaityti, o ta buvo "šviesa kuri buvo žmonių gyvybė, tikroji šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų ateinantį į šį pasaulį". (Jono 1, 9). Bet mūsų laikais kai kurie buvo linkę į priešingą kraštutinumą. Jie argumentuodavo ne nuo Dievystės į Žmogystę, bet nuo Kristaus Žmogystės į bet kur jų argumento vystymasis vestų. Tai buvo vienintėlė išeitis tiems, kuriems Dievas mažai arba nieko nereiškė. Už tai jie buvo priversti tyrinėti istorijos faktus vien kaip istorijos faktus, negalinčius būti kuom daugiau. Kadangi Dievo Sūnystė jiems nieko nereiškė, jie turėjo skaityti ir aiškinti tiesą be tos vedančios šviesos, ir net tokioje tamsumoje apturėtas Jėzaus Kristaus paveikslas nors viršijo žmogišką gražumą, visgi jis nedasiekė pilnos tikrėnybės. Kaip kontrastą ir pavyzdį, palyginkime Ludolfo Saksoniečio penkioliktame šimtmetyje parašytą Jėzaus Kristaus Gyvenimą su tuo, kurį parašė Renanas devynioliktame šimtmetyje. Ludolfo parašytasis Gyvenimas lig šiai dienai yra gyvas, o Renano Jėzaus Gyvenimas su visu savo patraukiamumu jau seniai buvo atmestas, ir tai kaip tik jo pačių sekėjų.

Ta pati kraštutinė kryptis buvo sekama, ir rodos nuolat labiau yra sekama dar kitos

grupės. Nors šios srovės tariamiems mokslininkams, Dievas iš tikrųjų yra didelė realybė, visgi jie visai klaidingai išaiškino "kenosis, t. y. Kristaus Dievybės išsitsuštinimą Iškūnijime". Jie duoda suprasti, kad norint Jėzų tikrai pažinti, reikia Jį studijuoti vien kaip žmogų, visiškai ar beveik visiškai atskirai nuo Jo Dievystės. Prie šios srovės priklauso nuolat augantis skaičius šiandieninių anglų Protestonų rašytojų, kuriems istoriškasis Jėzus svarstyti atskirai nuo to Jėzaus, kurį tikėjimas paduoda. Kur istorija užrašo faktą, tas faktas turi būti suprastas vien kaip žmogus savo patyrimu jį supranta, — ne daugiau. Šioje apribotoje šviesoje, jie negalėjo neiškraipyti daug dalykų. Ši srovė svarstė Jėzų vien kaip žmogų ir tik žmogų, be jokio gilesnio atsižvelgimo į Jo būdą. Bet ir toks Jėzus, vargais negalais išsprautas į paprastų žmonių rėmus, nepanašėjo į juos ir išdavė nesutariančias išvadas. Daugelis žodžių ir veiksmų ir atsitikimų, užrašytų Evangelijoje tapo neaiškūs. Mes gi žinome, jog Evangelijoje sunkiami sunkumai tik tada išaiškiami, kada paties Kristaus šviesa juos pilnai nušviečia. Šio plauko mokslininkai tvirtina, kad Jėzus nežinojo, jog Jis Dievas, kad Jis tik apygraibomis save pažino ir atrado. Tačiau, nors jie ir kitais apribojimais Jėzų žemina, visgi ir jiems Jėzus skiriasi nuo kitų žmonių, ir jiems Jis pasirodo tobula būtybė, kuri vienintėlė tokia yra, kuri yra kas tai daugiau negu žmogus.

Bet šioje knygeleje, katalikiškos minties, geriau sakant, vienos mažos dalelės tos katalikiškos minties išaiškinime, nėra vietos nei reikalo ginčytis apie Jėzaus Dievystę. Nėra reikalo ilgiau kitų nuomonėmis bei pažiūromis užsiiminėti, išskyrus vien jų mintį patikrinti. Stovime tvirtai, žengiamo gerai pramintais keliais. Visi geros valios žmonės, nuo bet kurio punkto pradės galvoti, galų gale vis prieis prie tos pačios išvados, būtent, kad Jėzus Kristus, būdamas Dievas, kaip Žmogus yra Tobulo Žmogaus paveikslas. Jėzus Kristus, būdamas Žmogus, yra daugiau negu vien žmogus. Jis pats yra save

skelbęs esant tikru Dievo Sūnumi, tikrai tapusiu žmogumi, bet kartu pasilikusiu vienu su Tėvu. Taip apreiškimas laipsniškai apšvietė tuos, kurie Jį pažino kaip Nazareto Dailydę. Kuomet šie Jį suprato, tai nuveikianti tiesa juos pagavo ir Dievystės šviesoje pati žmogystė tapo aiškiau suprantama.

Tokiu būdu viena tiesa atsispindi kitoje ir ją nušviečia. Ta šviesa, kuri yra žmonių Gyvybė, tai Žodis tapęs Kūnu; Žodis tapęs Kūnu yra pasaulio šviesa, kurio „garbę esame matę, garbę kaip vienatiniou iš Tėvo gimusio Sūnaus, pilno malonės ir tiesos“. (Jono 1, 14).

SKAITYTOJŲ LAIŠKAI

Džiaugiasi Mūsų Kalendoriumi

Skaitytojų Laiškai

“Laivo” Redakcijai:

Labai ačiū už prisiūtą “Draugo” kalendorių. Tai geriausia Kalėdoms dovana, kuri nušviečia mano visą namą. Kas tik įeina, man sako: “O, tu turi “Draugo” kalendorių!” ir žiūri akis išpūtęs. Man gera turėti gerą draugą, nes ir Kristus mokė, kad su kokiais draugauji, tai pats tokiu tampi.

Ona Petrauskaitė

Redakcijos prierašas: Nors kalendoriaus atspausdinimas ir apmokėjimas paštui už persiuntimą “Laivo” skaitytojams mums atseina keletą šimtų dolerių, bet mes džiaugiamės, kad skaitytojai tą įvertina ir įvairiais būdais už jį atsilygina.

Dėkinga širdis

“Laivo” Redakcijai:

Mano tėveliai ir aš labai nuoširdžiai dėkojame už taip suraminančius žodžius, kuriuos jūs taip mums skaudžiose valandose esate suteikę. Taip pat dėkojame už taip gražų mūsų Teresėlės aprašymą laikraščiuose.

Siunčiame “Laivui” ir Rėmėjų draugijai \$3.00. “Laivą” mes gauname kiekvieną kartą, be jokių sutrukdyimų.

Taipgi įdedame \$2.00 Mišioms už a. a. Teresėlę, kurias jei galima atlaikykite šį mėnesį.

Valerija Jakštaitė

Redakcijos prierašas. — Dėkingumas yra graži, bet reta dorybė. Dievas ją suteikdamas, Jums yra davęs brangų turtą. Žibėkio ja, Valerijute, visados.

Kuomet Mišioms aukojama \$2.00, tai jas atlaikome tuojaus. Mišias už a. a. Teresėlę atlaikėme seminarijos koplyčioje sausio 27 d.

Negaila Nei Dolerio

Noriu padėkoti už prisiūtą “Draugo” kalendorių. Aš jį labai myliu. Ačiū kad prisiuntėte. Siunčiu vieną dolerį už kalendorių.

Barbora Žemeikienė

Redakcijos prierašas. — Labai ačiū už auką ir už pagyrimą. Nors visiems stengiamės įtikti, bet tas ne visada mums pasiseka.

IDEALISTUI

Kas motinos ašaroms verkti čia gali,
Kas myli vargais nužydusią šalį, —
Tam skirti keliai vien dygliais nukloti, —
Užmirštas dings. — Jo sapnai išsvajoti...
...ir kapo neliks nei žymės.

Kol jėgos kaip ažuolo nebijo audrų,
Kol dėl idėjos nemigsi naktų,
Ir skausmo širdimi iš meilės šypsosies,
Kad alkanas pats, nesikarsi ant nosies...
Laimingos, — linkės visi ateities.

Jėgoms nuilsus troškimo brangaus,
Linkės tau paguodos iš Aukšto Dangaus,
Gal lauks, kad kapas greičiau bežaliuotų; —
Nevarstytum durų ir šunes nekotų: —
— Kas nedirba ir valgyt nereikia!

Ir tuo kart, neraudoki, rankų nenuleiski,
Skambink, dainuoki, saulėtekį skleiski, —
Juk vargo šaly, jo lig kaklo visiems,
Tiek “dėdėms” garbingiems, užtenka ir
“tiems”...

Idėjos darbai nemiršta badu...
...Jei vertas to būsi — prikels iš kapų.

P. Kazlauskas sekant Maironį

Ivykiai Katalikų Pasaulyje

Bedievio Kelias Prie Dievo

Paul Bourget, žymus prancūzų rašytojas, pergyveno įvairių dvasinių pasikeitimų. Jo sielos gyvenimas vertas susidomėjimo, nors prieš pat mirtį jis uždraudė paskelbti savo laiškus. Neseniai jo svainys Feuillerat pavaidavo, kaip religingas Bourget pasidarė netikinčiu ir kaip jis vėl grįžo į katankybę. Būdamas vaikas jis buvo dievo baimingas ir prisirišęs prie savo religijos mokytojo. Sulaukusį 14 metų aistringą jaunuolį blogos knygos atitraukė nuo religijos praktikavimo. Tik po 30 metų pradeda grįžti prie religijos. Vienam savo romane "Le disciple" kritikui rašo, kad, tirdamas sergančias sielas, pagaliau surado joms vaistų, o tie vaistai esą Dievuje. Tada jis atsisakė nuo materializmo ir vis artėjo prie katalikybės. Jis aiškiai pasisako, kad laisvamaniška pasaulėžiūra neįprasmina žmogaus gyvenimo: "Aš tikiu Dievą, ir katalikybė man artimesnė negu jūs manote". Tiesa, jam buvo sunku suprasti kai kurias tikėjimo paslaptis, bet aiškiai pasisakė, kad jei jis galėtų tapti praktikuojančiu kataliku, tai būtų jo gyvenimo ir darbų apvainikavimas. 1895—1900 metų laikotarpyje skaitė Bažnyčios Tėvų raštus. 1901 m. vasarą priėjo išpažinties ir prie šv. Komunijos ir nuo to laiko visados klausydavo šv. Mišių. Iki pat savo mirties ir savo kūryba ir gyvenimu liko ištikimas Bažnyčiai.

Popiežiaus Padėka

Šventasis Tėvas atsiuntė amerikiečiams padėką už įsteigimą ties Las Vegas, N. M., seminarijos meksikonams. Šventasis Tėvas džiaugėsi tos seminarijos įsteigimu, nes Meksikoj katalikai neturi laisvės turėti seminariją. Šv. Tėvas dėkoja tiems, kurie aukojo tai seminarijai įkurti.

Užsidarė Katalikiškas Dienraštis

Pragoj, Čekoslovakijos sostinėj, užsidarė vokiškas katalikiškas dienraštis Deutsche Presse. Užsidarė todėl, kad jis labiausia bu-

vo prasiplatinęs sudetų vokiečių tarpe. O kai sudetai tapo prijungti prie Vokietijos, tai tas laikraštis neteko tų skaitytojų ir turėjo užsidaryti. Tas laikraštis turėjo 17,000 skaitytojų.

Kur Gyvena Amerikos Katalikai

Amerikoj katalikų yra apie 20 milijonų. Iš jų 80 nuoš. gyvena miestuose. Kadangi miestų gyventojų prieauglis yra mažas ir vis mažėja, tai ta bėda liečia milžinišką didžiumą katalikų. Jei pagėrėjimo nebus, tai Amerikoj katalikų skaičius pradės mažėti.

Yra žinoma, kad farmose ne retenybė šeimynoj rasti 10 vaikų, miesteliuose — 8, miestuose su apie 100,000 gyventojų — 5, o didmiesčiuose šeimynos paprastai labai mažos.

Katalikų skaičius gali būti papildytas tik dviem būdais — atsivertimai fermerių ir katalikų apgyvendinimas ant farmų.

Jei šita linkme progreso nepavyks padaryti, tai katalikų skaičius Amerikoj ims mažėti.

Fašistinės Organizacijos Amerikoj

Apskaičiuota, kad Amerikoj yra apie 800 organizacijų, kurios gali būti pavadintos fašistinėmis, naciškomis ir anti-semitiškomis.

Kaip komunistinės, taip ir minėtos organizacijos nėra pageidaujamos.

Istatymas Prieš Komunistus

Kanados Quebeco provincijos legislatūra vienu balsu priėmė įstatymą, varžantį komunistinį judėjimą.

Quebeco provincijos gyventojų dauguma susideda iš anglų ir prancūzų. Anglai yra protestantai, o prancūzai uolūs katalikai. Kaip vieni, taip ir kiti karštai rėmė minėtą įstatymą.

Kanada nenori susilaukti Ispanijos tragedijos.

Paminėjo Popiežiaus Mirtį

Romoj, sausio 23 d., buvo paminėta mirtis popiežiaus Benedikto XV. Tai buvo 17-tas metinis minėjimas.

Laimė Būti Amerikoje

Vieki Baum, Austrijos tremtinis, pasižymėjęs rašytojas, tapo Amerikos piliečiu. Ji-sai štai ką pareiškė:

“Kai aš tapau Amerikos piliečiu, tai sakiau, kad tai buvo mano didžiausia laimė. Amerika yra dangus palyginus su kitomis neramiomis šalimis. Persekiojimai ir vargai mano giminių Austrijoje duoda man suprasti, kaip laimingas esu, kad esu šioje šalyje. Amerikiečiai kasdien turėtų pulti ant kelių ir dėkoti Dievui už čia turimą laisvę”.

Ką Pasakė Arkivyskupas

Detroit, Mich. — Čionai įvyko pramoninė konferencija, kurioje dalyvavo stambūs pramonininkai, biznierių unijų vadai ir šiaip jau publika. Dalyvavo ne vien vietiniai, o ir iš kitų vakarinių valstybių didesniųjų centrų žymūs asmenys. Įvyko Detroit-Leland viešbuty. Į salę tilpo 1,000 žmonių, o netilpusieji galėjo girdėti kalbas per garsiakalbius.

Svarbiausiąją prakalbą pasakė vietinis arkivyskupas Mooney. Arkivyskupas aiškino Bažnyčios nusistatymą darbininkų klausimu. Sakė, kad Bažnyčia tame dalyke turi aiškų programą, ragina ją vykinti. Aiškina, kad Bažnyčia stovi už darbininkų unijas ir kad darbininkams stačios už pareigą priklausyti prie unijų, būti joje veikliu nariu ir neleisti jose įsigalėti nei komunistams, nei naciams, nei fašistams. Tą darbininkai turi darviti dėl savo naudos, dėl gelbėjimo religijos ir dėl palaikymo laisvės šioje šalyje. Sakė: “Jei mes leisime unijose įsigalėti komunistams, tai šioje šalyje susilauksime to, ka turi Rusija — kairiųjų diktatūros. Jei leisime unijose įsistiprinti naciams ar fašistams, tai čia susilauksime to, ką turi Vokietija ar Italija — dešiniųjų diktatūra. Jei gu ant laimės tų dviejų bėdų išvengtume, tai darbininkų judėjimas taip nukentėtų, kad jis neatsitaisytų nei per gentkartę”.

Kalėdų Dovanos Kareiviams

Ispanijos sukilėlių kareiviai gavo kalėdines dovanas nuo visuomenės ir vyriausybės. Kardinolas Isidor Goma sumanė, kad kalėdinių dovanų tarpe būtų po kryželį. Tai buvo atsišaukta į visuomenę, kad aukotų kry-

želius. Buvo suaukota tiek, kad užteko visiems kareiviams.

Šv. Stepono Bokštas Vengrijoje

Paminėti jubiliejiniam šv. Stepono metams ant Somlo kalno viršūnės, Veszpremo grafijoje, statomas paminklinis bokštas. Jį atidengs erchereogas Pranciškus-Juozapas. Atidengimo išskilmėse Vengrijos vyriausybę atstovaus švietimo ministeris.

Somlo kalnas šv. Stepono ir jo karių buvo naudojamas kaip sekimo vieta, kai jo karalystę kėsinosi užgrobti krikščionybės priešai. Kiekvienais metais šiame kalne uždegami laužai, kurie primena visuomet gyvą šventojo karaliaus dvasią, kuris globoja savo tautą ir Bažnyčią.

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

Pasiaukojo švč. Jėzaus širdžiai

Kalėdų pirmąją dieną visa Valakbūdžių parapija bažnyčioje pasiaukojo švč. Jėzaus širdžiai. Prie pasiaukojimo parapiją priruošė klebonas kun. Vasiukevičius. Šis dalykas yra labai džiugus ir sveikintinas, nes kaip tik šiais neramiais ir dvasinio pakrikimo laikais yra reikalingos švč. Jėzaus širdies malonės.

Atvyko Naunjas Kunigas

Į Sintautus atkeltas lig šiol Pajevonyje buvęs kun. P. Brazauskas, žymus menininkas — dailininkas.

Skardupiečiai Gražiai Meldžiasi

Skardupiečiams į aplinkinius Marijampolės, Kalvarijos ar Liudvinavo miestus yra maždaug po 8 klm. Todėl neblogai sugalvota pas vieną ūkininką įrengti kopyltėlę kur šventadieniais atvežamas kunigas atlaiko šv. Mišias. Reikia pasakyti, kad ne tik iš širdies bet ir gražiai ten sugiedama toje iš seklyčios padarytoje kopyltėlėje. Manoma sudaryti net chorą.

Naujos bažnytėlės yra jau pamatai. Pasiteiravus yas vieną dėl bažn. baigimo atsakė — kad Tas kurs leido pradėti padės ir pa-baigti. — Linkėtina, kad šie gražūs žodžiai įvyktų greitai.

Jaunimas Išsijudina

Krosna. — Katalikiškasis vietos jaunimas, persitvarkęs naujuose Vadovybių sąstatuose, į 1939 metų darbo barą išeina su plačiais užsimojimais. Mergaitėms vadovaus Antonija Olšinskaitė, vyrams Antanas Pėtelis. Iš vadų ir jiems padedančių atrodo, kad šiais metais bus atidirbta ir už pirmesnių metų (bent pas vyrus) snūstelėjimą.

Naujienos Iš Viduklės

Gruodžio 8, 9 ir 10 dd. Viduklės parapijoj įvyko dvasinio susikaupimo atsigavimimo dienos, vyrams, jaunimui ir moterims atskirai. Pamokslus sakyti ir paskaitoms salėje pakviestas vienas jėzuitų.

— Aikštė prieš bažnyčią vėl pradėta tvarkyti. Takeliai nuo žolynų atskirti gražia betono stulpelių tvorele. Reikia tikėtis, kad pavasarį ir patys gėlynai bus geriau tvarkomi, negu praėjusią vasarą.

LIETUVIAI AMERIKOJE

Iš Tėvų Marijonų Įstaigų Rėmėjų Darbuotės

Šiuo sykiu veikia visose Chicagos lietuvių kolonijose eina smarkus darbas TT. Marijonų Įstaigų rėmimo reikalais. Į tą darbą paakstino tas faktas, kad štai išvažiuoja du tėvai marijonai — kun. Antanas Andriūšis, MIC., ir kun. Kazimieras Vengras, MIC., lydint pačiam didž. gerb. provincijolui kun. J. Jakaičiui, MIC., į Pietų Ameriką.

Cicero Marijonų rėmėjai turėjo sėkmingą kauliukų žaidimo pramogą sausio 31 d.

North Sidėj tokį pat parengimą turėjo vasario 2 d.

West Sidėj parengimas įvyko vasario 4 d.

West Pullmane marijonų rėmėjai turėjo parengimą sausio 27 d.

Marquette Parko marijonų rėmėjai turėjo parengimą sausio 28 dieną.

Dievo Apvaizdos parapijos marijonų rėmėjai turėjo savo parengimą sausio 29 d.

Beveik visos kolonijos šiais metais gražiai pasirodė seime.

Atsisveikino Su Saviškiais

Praėjusią savaitę kun. Antanas Andriū-

šis, MIC., buvo išvykęs į Penssylvaniją pas saviškius. Vyko jų aplankyti ir atsiveikinti prieš išvažiavimą į Pietų Ameriką misijonieriauti tenyksių lietuvių tarpe.

Parapijos Jubiliejus

Brooklyn, N. Y. — Šiomet gegužės mėnesį sueis 25 metai nuo įkūrimo Apreiškimo parapijos. Dvasiškiai ir parapijonai jau rengiasi iškilmingai minėti tą sukaktį.

L. Vyčių Apskričio Parengimas Pavyko

Lietuvos Vyčių Chicago apskričio choras, muzikui Juozui Sauriui vadovaujant, kasmet rengia didelį muzikalų parengimą. Šio sezono toks parengimas įvyko sekmadienį, sausio 29 d. Lietuvių Auditorijoje. Nors tai buvo už savaitės po didžiulio "Draugo" jubiliejinio koncerto ir išrodė, kad tas galės vyčių parengimo pasisekimui pakenkti, bet taip neįvyko. Buvo pilnas pasisekimas — žmonių atsilankė daug. Vaidinimas gerai atliktas.

Veikėjo Gimtadienis

So. Boston, Mass. — Sausio 14 d. minėjo savo gimtadienį kun. Kazimieras Urbonavičius. Jam suėjo 65 metai amžiaus. Gerb. jubiliatas yra vienas žymiausių Amerikos lietuvių veikėjų. Jisai yra gausus rašytojas ir visuomenininkas.

Naujas Vikaras

Philadelphia, Pa. — Per ilgus metus Šv. Jurgio parapijos žmonės dvasiškuose reikaluose aprūpindavo vienas gerb. klebonas kun. I. Zimblys. Tik nuo pernykščių metų birželio mėn. buvome gavę vikarą kun. J. Degutį. Dabar jis buvo iškeltas ir jo vieton gavome naują vikarą kun. Jeronimą Bagdoną.

"Kristaus Karaliaus Laivas"

Marijonų Rėmėjų savaitinis laikraštis

2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790

Marijonų Rėm. mokesčiai ir "Laivas" metams \$3.00
Svetur metams \$3.00 Atskiras numeris 5c

Vien laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00
2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790